

[Christiani.]

Den Reduktion i Lønningerne og Akkordsatserne, som der dør var Tale om, modsvarede ikke en Gang den, der vilde have fundet Sted ganske af sig selv, hvis man havde bibeholdt den Regulering af Lønnen efter Pristal, som man var inde paa i Aarene indtil 1928, men som Organisationerne paa et vist Tidspunkt ulykkeligvis blev enige om at slette, fordi man mærkelig nok havde den Opfattelse, at nu var Bunden naaet, og nu kunde det kun gaa fremefter.

Alligevel modsatte Arbejderorganisationerne sig Prisreduktionen. Man tilkaldte Forligsmanden og naaede ikke noget Resultat; man tilkaldte den højtærede Statsminister, som gav sine Raad — jeg ved ikke hvilke —, men Resultatet blev, at Lønningerne blev uforandret forlængede endnu et helt Aar. Samtidig blev det vedtaget, at der skulde nedsættes Udvalg under Forligsmandens Præsidium, som skulde foretage Undersøgelser over de Løn niveauer udenfor Landets Grænser, som svarede til tilsvarende Arbejde herhjemme, for at man kunde se, hvorledes vort hjemlige Løn niveau i Virkeligheden laa.

Saa vidt mig bekendt har dette Udvalg nu afsluttet sit Arbejde, og det naaede til det Resultat, at i September Maaned i Aar laa vore Lønninger 17 pCt. over de svenske og 26 pCt. over de tyske. Der skulde saaledes synes at have været god Grund til at imødekomme de rimelige Forslag, som forelaa fra Arbejdsgivernes Side, men de Udtalelser, der er sivet ud til Offentligheden fra de Forhandlinger, der føres mellem de store Organisationer, lader ikke formode, at der er Udsigt til noget Forlig, som imødekommer Arbejdsgivernes Forslag.

Man indvender dette, at nu er jo Kronen faldet, Kronen er faldet næsten 40 pCt. Hvem har maattet bære dette store Fald? Det har først og fremmest alle Løntagerne. Saadan siger man i hvert Fald! Men nu er der det mærkelige ved det, at den, om jeg saa maa sige, beklippede Krone, som vi har i Øjeblikket, denne Papirkrone, den har en Købeevne i Dag, som er større, end vor Krone nogen Sinde har haft i mange, mange Aar, i alle Aarene efter Krigen. Dette giver sig Udtryk gennem det saakaldte Pristal, der i Øjeblikket, Oktober 1932, er 156. Det var for et Aar siden 154, altsaa praktisk ingen Forskel, men i April 1929 var dette Pristal 174, og det vil altsaa sige, at disse udmærkede fuldvægtige Guldkroner, som vi den Gang havde, var

12 pCt. mindre værd end de Kroner, vi har i Dag, naar Spørgsmaalet er om, hvad vi her i dette Land, hvor vi dog lever, kan købe for disse Kroner. Det vil altsaa igen sige, at denne store Reduktion af Kronens Værdi har ikke nødvendiggjort nogen Nedgang i Levestandarden for nogen Løntager, som i Øjeblikket oppebærer den samme Løn, som han fik i 1929, og det kan rundt siges, at det her drejer sig om alle Løntagere, thi i dette Tidsrum har der praktisk taget ikke fundet nogen Reduktion af Lønnen Sted.

Der skulde saaledes være al mulig Grund til med disse faktiske Forhold for Øje at reducere Lønnen.

Hvis man gjorde det, vilde man opnaa den Fordel, at hele Prisniveauet øjeblikkelig sænkede sig, saaledes at den, der fik Lønnen reduceret, meget hurtigt vilde opdage, at han for den reducerede Løn vilde være i Stand til at købe lige saa meget som eller maaske endda mere, end han kunde for den Løn, han havde i Forvejen. Og gennem denne Nedsættelse af det indre Prisniveau ligger jo uden videre klart for Dagen som en Selvfølge, at hvis en saadan Reduktion finder Sted, kan de offentlige Myndigheder ikke sidde denne Reduktion overhørig, men maa naturligvis foretage den samme Reduktion paa deres Budgetter, som jo væsentlig bestaar af Løn og lønagtige Udgifter, nemlig alene med Undtagelse af de Udgifter, som gaar til Forrentning af Gælden og særlig da den udenlandske Gæld.

Se, hvis vi havde foretaget disse forskellige Foranstaltninger, hvis Erhvervslivet havde forstaaet sin Situation og reduceret sit Løn niveau og dermed skabt et Prisniveau, som meget hurtigt efter min Opfattelse vilde være sunket fra 156 til ca. 130 og maaske mindre end det, vilde der have været al mulig Basis for den højtærede Finansminister til paa tilsvarende Maade at nedsætte de forskellige Udgiftsbeløb, som indgaar paa hans Budgetter. Dermed vilde han uden videre paa den allersimpleste Maade have haft Dækning for de Udgifter, som nu tynger Budgettet, og som den højtærede Finansminister i Gaar i sin Tale omtalte med stor Bekymring, og om hvilke han sagde, at der ikke var anden Udvej end snart at møde frem med nye Skattelove til Dækning af et Underskud paa 20 Mill. Kr. for dette Finansaar og 50 Mill. Kr. paa Budgettet for næste Finansaar. Men begge disse Foranstaltninger vilde altsaa være undgaaet, hvis man havde foretaget en saadan Nedsættelse af det almindelige Omkost-